

७७ ॥ ७८ ॥ ७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ १०० ॥ १०१ ॥
अशक्रुवंश्चाभिमन्योः कर्णः स्यातुरणे ग्रतः ॥ सौभद्रशरनिर्भिन्नो विसंज्ञः शोणितोक्षितः ॥ ७७ ॥ निःश्वसनक्रोधसंदीप्तो विमुखः सायकार्दितः ॥ अपयान
कृतोत्साहो निराशश्चापि जीविते ॥ ७८ ॥ तस्योसु विब्रह्लः संख्ये प्रहारजनितश्रमः ॥ अथ द्रोणस्य समरेतलसदृशं तदा ॥ ७९ ॥ श्रुत्वा कर्णो वचः क्रूरं ततश्च
च्छेदकामुकं ॥ ततश्चिन्नायुधं तेनरणे पंचमहारथाः ॥ ८० ॥ तंचैव निरुतिप्रज्ञाः प्राहरच्छरवृष्टिभिः ॥ तस्मिन्विनिहते वीरे सर्वपांडुः खमाविशत् ॥ ८१ ॥ प्राह
सस्तु दुष्टात्मा कर्णः स च सुयोधनः ॥ यच्च कर्णो ब्रवीत् कृष्णां सभायां परुषं वचः ॥ ८२ ॥ प्रमुखे पांडवे यानां कुरुणां च नृशंसवत् ॥ विनष्टाः पांडवाः कृष्णे शाश्वतं न
रकंगताः ॥ ८३ ॥ पतिमन्यं पृथुश्रोणि वृणीष्व मृदुभाषिणि ॥ एषां त्वं धृतराष्ट्रस्य दासी भूतानि वेशनं ॥ ८४ ॥ प्रविशारा लपद्वा क्षिन संति पतयस्तव ॥ न पांडवाः
प्रभवंति तव कृष्णे कथंचन ॥ ८५ ॥ दासभायां च पांचालिस्वयं दासी च शोभने ॥ अद्य दुर्योधनो ह्येकः पृथिव्यां नृपतिः स्मृतः ॥ ८६ ॥ सर्वे चास्य महीपाला योग
क्षेममुपासते ॥ पश्येदानीं यथा भद्रे विनष्टाः पांडवाः समं ॥ ८७ ॥ अन्योन्यं समुदीक्षंते धार्तराष्ट्रस्य तेजसा ॥ व्यक्तं पृथु तिलाह्ये तेन पुरेव निमज्जिताः ॥ ८८ ॥ प्रे
ष्य च्चापिराजानमुपस्थास्यंति कौरवं ॥ इत्युक्तवानधर्मज्ञस्तदा परमदुर्मतिः ॥ ८९ ॥ पापः पापवचः कर्णः शृण्वतस्तव भारत ॥ अद्य पापस्य तद्वाक्यं सुवर्णविरु
ताः शराः ॥ ९० ॥ शमयंतु शिलाधौ तास्त्वया स्ता जीवितच्छिदः ॥ यानि चान्यानि दुष्टात्मा पापानि कृतवांस्त्वयि ॥ ९१ ॥ तान्यद्य जीवितं चास्य शमयंतु शरास्त
व ॥ गांडीवप्रहितान् घोरानघगात्रैः स्पृशच्छरान् ॥ ९२ ॥ कर्णः स्मरतु दुष्टात्मा वचनं द्रोणे भीष्मयोः ॥ सुवर्णपुंखानाराचाः शत्रुघ्ना वैद्युतप्रभाः ॥ ९३ ॥ त्वयाऽस्ता
स्तस्य वर्माणि भित्वा पास्यंति शोणितं ॥ उग्रास्त्वद्भुजनिर्मुक्तमर्म भित्वा महाशराः ॥ ९४ ॥ अद्य कर्णं महावेगाः प्रेषयंतु यमक्षयं ॥ अद्य हाहा कृतादीनां विषण्णा
स्त्वच्छरार्दिताः ॥ ९५ ॥ प्रपतंतं रथात् कर्णं पश्यंतु वसुधाधिपाः ॥ अद्य शोणितं समग्रं शयानं पतितं भुवि ॥ अपविद्धायुधं कर्णदीनाः पश्यंतु बांधवाः ॥ ९६ ॥ ह
स्ति कक्षो महानस्य भद्रे नोन्मथितस्त्वया ॥ प्रकंपमानः पततु भूमावपिरथ ध्वजः ॥ ९७ ॥ त्वया शरशतैश्चिन्नं रथं हेमविभूषितं ॥ हतयो धाश्वमुस्तु ज्यभीतः शल्यः
पलायतां ॥ ९८ ॥ न चैक कर्णं सुतं पार्थसूतपुत्रस्य पश्यतः ॥ प्रतिज्ञा वारणार्थाय निहिष्यसि सायकैः ॥ ९९ ॥ हतं कर्णं सुतं हृत्वा प्रियं पुत्रं दुरात्मवान् ॥ स्मरतां द्रो
णभीष्माभ्यां वचः क्षतुश्च मानद ॥ १०० ॥ ततः सुयोधनो हृत्वा हतमगधिरं त्वया ॥ निराशो जीविते त्वघराज्ये चैव भवत्वरिः ॥ १०१ ॥